

ԱՐԱՐԱԿԱՆ ԲԱՆԱՍՏԵՂՆՈՒԹԻՒՆ

Լ Տ Ա Ծ Ե Շ Տ

«Յըստութիւն ձեզի նիւղեր, ձրմեռն եկաւ»,
 Ըսաւ քրոչնիկն, «Կը սասկանայ ցուրք սակաւ.
 Կը հանդիպինք նորէն երբոր դառնայ զարուն»:
 Տերեւներն ալ ըսին անոնց ցըստութիւն,
 Ըսին «պիտի վերադառնանք քրոչունին նեւ,
 Անոր երգին, պայծառ զարունն երբ դառնայ ես»:

Ժամանակը մարդոց կ'ըսէ «մընաք բարով,
 Տերեւ, քրոչուն վերադառնան պիտի՝ ապահով,
 Ինծմէ սուղ բան չըկայ ամբողջ աշխարհի մէջ,
 Ու երբոր ես ձեզի 'մընաք բարով' ըսեմ,
 Երբ ես անցնիմ, մարդիկ դարձիս բող չըսպասեն»:

Էլ-ՔԻԼԱՆԻ

Թրգմ. Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

Ե Ր Ո Ւ Ս Ա Ղ Է Ս

Մռնալ ինչպէ՛ս քեզ, նոյնիսկ երբ տարիներ վերջ հիմա՝
 Ա՛լ կ'աղօսի օրէ օր դէմքիդ պատկերը յսակ,
 Կը տեսնի կանչն ալեւոր զանգակներուդ հեռակայ,
 Եւ անբոյր ծուխն է խունկին՝ բուրվաւներուդ հեւքին տակ:

Մռնալ խորհուրդը ինչպէ՛ս տանաւներուդ սրբազան,
 Որոնց լոյսին մէջ զուարթ՝ իմ մանկութիւնն առաւ քեւ,
 Եւ համբաներդ որոնք դարեւու հետքն ունին արդ,
 Գողգոթայէն երկարող յարութեան յոյսը մինչեւ:

Երուսաղէմ, հոգւոյս մէջ տակաւին շունչն է ծփում՝
 Քու փառերուն ու հողին եւ ջուրերուն՝ որոնց վրայ,
 Գերազոյն Սէրն աշխարհի դրաւ դրոճն իր անհուն:

Երուսաղէմ, մարդկային խղճին վկան մեծագոյն,
 Ժամանակին դէմ բացուող խորունկ վէրքի մը նման,
 Ուրկէ արիւնն Ֆիսուսի կը կաթկըթի դեռ՝ անձայն...:

ՎԱՀՐԱՄ ՄԱՎԵԱՆ